

ANUL XXI. (Seria II.)

Vineri, 25 Octomvre n. (12 Octomvre v.) 1901.

Nr. 19 și 20.

Apare la 1 și 15 a fie-cărei luni st. n.
în Arad, Calea Archiduc. Josif 7.

Proprietar-editor: Dr. Ioan Sucu.
Redactor-responsabil: Stan Urzică.

Prețul abonamentului:
Pe 1 an 6 coroane.
Pe jum. de an: 3 coroane.

Popa Bontilă.

Seracii frați în Chr. din protopopiatul Aradului! Scăpară de Taica Moise, ca să ajungă pe mâna lui Janculeț cel țanțos. Tot am ținut la Aradani, dar dacă s'a întâmpla și una ca aia, ca ei să n'aibă candidat mai demn la protopopie, decât pe popa Țanțos, am să li-o spun în față, că: Tot sacul î-și caută petecul. . . .

Cântec de jale.

Ce sgomot în aer, ce vuët pe stradă
În Cluj își adună Presed'a sa gardă
Poporul Român se-'l pună la cale.
Și sfatul înalt trei zile de-arëndul
Își sfarimă creierii 'șt framântă gândul
Cum se se poarte la — electorale.

„Tribuna“, „Drapelul“, „Gazeta“ și Russul
În deplină unire așteaptă decisul
Ce'l va aduce sfatul fruntaș.
Și un ton armonic pătrunde afară,
Car' supără urechîa jidano-maghiară
Al șovinismulut cuiț „hătălmaș.“

Prezeda 'ntcnează trista cântare
A neamului nostru — că nu sunt parale!
Și că stăm mai rău ca întotdeauna.
Să ne punem pe muncă, să fim voînicoși!
Să nu scriem în presă numai gogoși.
Ci strins se ținem cu toți la . . . „Tribuna“ !

Cu „bravo“ și „vivat“ sfatul încheie,
Ș'aduce conclus — cu singură cheie
A stării de astăzi — pasivitate!

Afară poporul într'aceea pornește
În gloate la urnă! — Strigând ungurește:
„Éljen a kormány! — Activitate!

Duplex.

Făt frumos și duhurile.

(Un basm modern.)

Făt frumos de lumea nouă era voinic și dornic de multe. Cică auzise el bune faime de duhurile mărețe ale strămoșilor săi și se încălzea la cele auzite și îl năpădea dorul d'a vedea aevea cu ochii lui zglobii așigderea duhuri. Și de unde într'o bună dimineată îi sosise vestea, că în cetatea Sighiului se pot vedea ș'acum duhuri mari și cu vlagă cum nu mai sunt pe aiurea. — Făt frumos de lumea nouă se puse hăt pe carul de foc și trase la „Crainul Străbunilor“, care 'l găzdui bine și scump. Și cum i-să făcea să arate chipș și fercheș își snopi mustața ce'i crescuse ca busuiocul cu o dalde legătoare „Es ist erreicht“, își încinse spada inocentei și înțolit în pardesiul bunelor intenții, își turti pe țeastă jobenul minții sênătoase și pluti lin pe asfaltul nobilelor sale aspirații.

Ajuns la peștera duhurilor zări deasupra intrării o stea scilpicioasă de pe care citi în litere de foc nebuloasa inscripție A. S. T. R. A.

Un portar frumos și voinic ținea strajă în mână dreaptă, cu un „spiț“ urias de chihlibar, din care eșiau gigantice fumuri aristocrate. Cu o cruntă privire îl măsură pa Făt frumos dela perucă până la galoși și 'i ceru dreptățile. Făt frumos scoase un bilet de membru comun al „Asociației“, care însă nu 'l mulțumi deplin pe strajnicul portar. Mai scoase Fătul nostru nu cont achitat despre 23 fascicole din „Enciclopedie“ și 'l dete portarului, care deodată se însenină la față ca Negoiul după viscol și zimbicios îl pofți în tainica peșteră.

Peștera era mare și minunată și între zidurile și se înălța un castel și mai minunat și din ăst castel s'auziau eșind sunete de dulce cântare de ingeri cu rochii. Lui făt frumos de lumea nouă i-să făcuse lehamite d'atată minunăție ascunsă sub spuză și 'i ardeau ciorapii de dorul de a ajunge odată la duhuri. Dar trebuie să parcurgă șapte sale mari de arândul ca să le vadă pe toate, căci altcum nu căpăta retour-recepisă.

Făt frumos pași voinicește în sala primă. Aci văzu un om simplu, șezând pe un scaun și mai simplu și dormitând cu horcăit, dar aci nu era *nici un duh*.

Trecu în sala a doua. Aci ședeau la o masă doi oameni muritori și scriau, scriau de țigheau condeiele și improșcau călimările, dar și aci — *nici un duh*! În a treia sală un bărbat răsfoia condici colbuite de vremi și scotocea cărți prin un dulap hodorogit — dar *duh nu era* în treabă.

În a patra discutau doi uniți cu'n neunit de țî era mai mare gălăgia, dar fără *nici un duh*. În a cincia sală găsi vreo câțiva cetind gazete — *fără duh*. În a șasea un dascăl ținea unor copilițe lecții, dar nu să vedea *nici aci ceva duh*.

Făt frumos se obosise de atâta cântare de duhuri și aproape desnădăjduit se trânti pe un jeț din antișambra sălii a șaptea. Visă nițel timp de duhurile străbunilor săi și se simțea legănat de buna sa maică care 'l adormia când era copil mic povestindu-i și cântându 'i de faptele moșilor săi. Dar deodată se trezi, căci auzise din sala vecină un cor trist și monoton, care părea că zice fără modulațiune de vreo treizeci de ori după olaltă cuvintele: „Să ia spre știre, să ia spre știre, să ia spre știre etc. etc. . . .“

Deschise repede ușa și — se afla la sfirșitul ținței sale. Dar ce văzu aci? O masă lungă acoperită cu o pânză verde ca spanacul încungiurată de vreo 12 bătrêni, cari ședeau nemișcați și bolborosiau cuvinte pe neînțelesul tuturor, măzgălind fiecare cu creionul câte o hârțoagă albă ce aveau înainte-le.

Făt frumos îi privi lung și trist, ca și când ar fi vrut să caute ceva ce nu putea găsi.

De-odată îl apucă un leșin, se clătina și căzu la pământ.

Murise desnădăjduit, că nici măcar aici nu găsisse — *absolut nici un duh*!

O rectificare.

Domnu Pavel Budiu s'a supărat foc Eri după prânz vărsa foc pe promenada-de-jos, de eră să aprindă Comedia de pe Holzplatz. Era cu brațele sufocate, de eș credeam că se duce să trântescă pe Podranski. Și călca îndesat, și gesticula, de credeai că vrea să împlinte pari; iar mantaia cea lungă cât o poemă, se vintura și se zbătea și ea în vînt, iritată ca domnu sêu. Și glăsuia așa de puternic dnu Budiu, de în-câteva minute s'a curățit promenada de copii.

Știți ce era?

D. Budiu era supărat că nu i-am descris complect cizmele d-sale celebre.

— Închipeu-ți frate Corbule — zicea prietenului sêu care-l înșoțea, — prostu ăla se leagă să facă analiza cizmelor mele domnule, și nu-i în stare. S'o lase 'n pace dacă nu se pricepe, da să nu facă batjocură de ele, că alea nu-s cizme dela Săbădeanu domnule! Alea-s din Ungaria domnule, dela noi! Aștia n'au ideii domnule de cizme! — Eri! — și de petoëve nici pomenire nu face! — Apoi alea-s fundamentu de fer a cizmelor mele, domnule!

Când am auzit eș de năcazu lu dnu Budiu, ori-cât de primejdiosă imi părea hotărîrea, totuși m'am dus la dumnealui acasă, să-i cer amănuntele, ce omissem din descrierea cizmelor, pentru a-mi desăvîrși raportul.

Când m'a zărit, a pufăit una, de eră să mă sufle. — Abia l-am domolit.

M'a condus în fine în odaia cu cizmele.

Impozante cizme! — Erau verzi de astădată. Se formase pe ele mucegașul cam în formă de mușchiu. Ceva arhaic!

Cizmele stăteau oblu, cu tureacu în sus. În una ține prune dnu Budiu, cealaltă era plină cu fasole și sămânță de cânepă. Două pisici se trudeau mereu să se urce pe ele în sus, dar când ajungeau la jumătate, cădeau jos obosite.

Ca să le pot contempla mai bine, — le-a golit. Nu-mi aduc bine aminte, câte ferdele de fasole, sămânță de cânepă și de prune a scos din ele. Destul că s'a umplut odaia d'abinele.

Tot timpul eu am stat gură căscată în fața cizmelor lu dnu Pavel.

Nu exagerez când vă spun că de-ar cădea vr'un nepot d'al dlui Budiu într'o cizmă de astea, — móre acolo, ca 'ntro fântână.

Apoi e drept că nu le-am descris fidel!

Eu spuseseam că cizmele lui Dnu Budiu sunt dintr'o vacă.

Nu-i așa!

Adevărul e, că una e dintr'o vacă, cealaltă dintr'un bou, pentru-că dnu Budiu are un picior mai gros decât celalalt. . . .

Mi s'a întâmplat și o nenorocire cu ocazia asta:

Cum mă 'nvirteam în jurul cizmelor, să le ved cum se cade, nu știu cum, am răsturnat una. Cizma s'a prăbușit cu greutatea-î oribilă, și a izbit cu atâta putere un cățel a dlui Budiu ce stetea la umbra ei, de la moment a repăusat sârmanul animal.

În vreme ce noi priviam cadavrul lățit, o pisică blăstămată iute se vîri în cizma răsturnată.

Acu scóte-o dacă poți!

După multă socoteală, în fine dnu Budia chiamă un copil, îi lęgă o ață lungă de un picior, și ținând ața de celalalt capăt, da drumul copilului în cizmă.

După câte-va minute — nici pisică, nici copil!

Atunci dnu Budiu năcăjit apucă cizma și o 'ntorce cu gura 'n jos.

Cu un huruit teribil se rostogolește din ea copil și pisică, și peste ei un car de obiele, de eră să-i omóre.

Ca să vă faceți inchipuire de mărimea cizmelor lui Budiu, vă asigur că în tureacul uneia poți ascunde lexiconul complect al lui Brockhaus, iar în cealaltă pe părintele Mihai din Sibii.

Tocurile dela cizmele lui Budiu sunt cât un butuc de ăl mare, de crăpat lemne pe el.

Ear pe tocuri două gróznice potcóve ruginite stau ținute cu câte 10 cuie de ghiață în patru dungii și făcute cu șirof, pe cari le schimbă îndată ce s'au tocit.

Când pleacă dnu Budiu d'acasă, cizmele lui ferocate cu potcóve de oțel, dau un tropot, de s'aude

de pe Ciocrac până în clasa d-sale. Elevii cunosc signalul și pregătesc totdeauna câte o surprindere pentru dom' profesor.

Iar urmele cuielei de ghiață de la potcóvele cizmelor lui Dnu Budiu se cunosc în podinele gimnasiunului . . . Găurile din padimentul cancelariei profesoreale sunt dovezi despre greutatea în corpul didactic a dlui Budiu.

Din urechile de piele a cizmelor lui dnu Pavel ai putea face două părechi de opinci la un om zdrăveu la picior.

Asta ar fi o iconă mai fidelă a cizmelor lui Budiu.

Am făcut-o în interesul adevărului, și pentru liniștirea lui Dom' Pavel.

Scuză pentru greșala de mai nainte, d-le Pavele!

Chis-di-Han.

Un prietin al mititei.

Mitica: Mamă dragă, am un prietin, care locuște în casa asta. Inchipuește-ți! De câte ori vii tu cu mine, trece pe lângă noi fără a ne observa, când vine însă bonna cu mine, îndată ne salută și alăturându-se, ne ține cu zaharicale . . .

Elegie electorală

(parodiă dedicată unui candidat „picat“.)

*Vezi bani, bani cum se duc,
Remâi mai miser de cât un cuc,
Ș'acum din urnă eată-mi scot:
Un singur vot! Un singur vot!*

*Târzie toamnă e acum,
Și alt mandat nu-mi pică'n drum,
Alegerile se finesc . . .
Mă prăpădesc! Mă prăpădesc!*

*În lumea 'ceasta sunt corțești,
Cari nici-odată nu dau greș,
Dar nu sunt nici ei semizești . . .
Orî-cât tu vreți! Orî-cât tu vreți!*

*Mă fac acuma iar pasiv,
Și n'oi mai fi un guraliv,
Ci am s'adun mereu la bani —
Încă cinci ani! Încă cinci ani!*

Simplex.

Ortodocs.

Dedu lăutarul. D-le Maria Ta, mancați-aș, ia dă-ne ceva și nouă.

Ovreiul. Wie heisst, azi chind e zi lunga? Nu ști che mosica e — trefi!

Premii.

Pentru a încurajia talentele mari, *Asociațiunea* a înființat postul pe prim secretar *förte bine plătit* și a încredințat — *léfa* acesta lui Diacovovich, care a și introdus în literatura română o mulțime de inovațiuni, *americanisme*, cum s'ar zice. Astfel a aranjat *loterie* (cheltuind 2000 fl. cu drumurile sale pela Viena, unde a studiat profund chestia și a cumpărat *obiectele* cari se putéu altfel comanda și fără atâta osteneală și cheltuială); a adus din Pesta un aparat de *tom-bolă*, care a trebuit dres cât a sosit la Sibiiu (s'au cheltuit astfel érași 400 coróne!) . . .

Pentru a încurajia așa zisa *îndustrie literară*, *Asociațiunea* patronéază *Enciclopedia*, unde colaboratori lucréză cu foarfecel, ér când se poticnesc cu ceva original, dau naștere nemuritorului *Berni Detre* . . .

Pentru încurajarea *însurătorei* se aranjéază diferite baluri, pentru încurajarea *costumului național* se oferă diferite *premié*.

Subsemnatul, aduc la cunoscînța veneratului comitet al *Asociațiunei* că ofer urmetóarele premié:

100 galbeni austriaci

pentru cel-ce va dovedi, că în marea sa lucrare asupra istoriei Mitropoliei ortodoxe Prea Cuviosul archimandrit Ilarion mai are ceva original (*al séu*) și afară de subscrierea sa;

50 napoleon-d'or-í

pentru cel-ce va găsi leacul ca P. Cuviosul sus-amintit să nu gângăvécă și să nu tragă pe nas când vorbește;

200 „kórmöczi“

pentru cine 'mí va spune titlul operelor literare scrise de noul președinte al *Asociațiunei*;

500 galbeni românești

pentru aceia dintre *nesibieni*, cari sunt în stare să spună: cine e Crețu din comitetul *Asociațiunei*, cum e la mură și cam ce merite literare-culturale l'au făcut vrednic să fie membru perpetuu în comitet.

Avis amatorilor — de aur!

Cocoș.

Alegeri curate.

Hát ászta drept, khe alezserj ástye foszt csevá máj kurátye. Numáj vinu, cse platyit la noj kándidat, ála semmikép nu foszt kurát, ála foszt máj tot ápa.

Çse sze fács! O sze ajunzsem puna akolo, khe pe kind o sze fie álezserj di tot kurátye, o sze diá kándidáczi la noj in lok gye vin, ápa kurát gye beut.

Átuncs kred zó, ka Rumuny o sze czina passivitás si foro Doktor Rácziu, si ó sze segye si dászkalj di ruman gyin Arad akásze. . . .

Don Quijoți și Sancho Panzi.

Nimic mai caracteristic pentru dezvoltarea lucrurilor la noi Romaniți, decât imprejurarea, că ori încotro privești, mai tot Don Quijoți și Sancho Panzi vezi.

Cauți un avocat plin de „ambiț“ și încredere în „genialitatea“ sa, care încercă toate imposibilitățile, mișcă toate petrite, susține toate absurditățile — și afli că ți-se imbie

*Don Csicsóte și după el
Lajo Fanza.*

Vezi un reverendaș ortodox, erii încă în nădragii à la mode, azi înfășiat în cel mai lat brâu roșu, închipuit, în societate „liber și impertinent“, aspirând la nimic mai puțin decât chiar la proto-popia primă din diecesă. Ore cine să fie? Este

*Don Tanțote și pe urma lui
Romulo Tanza*

Ți-se înfățisează 2 protopopi „neamuri“, cari nu să pot împăca cu soartea, ci tot mereu dau ansă la scandalizarea lumii românești. Firește că nime altul nu e, decât:

*Don Puticiote și urmându-î pe măgar,
Voico Hanza.*

Îți spargi capul, cine drac mai umple coloanele organului din Timișoara, nesecat în iscodirea celor mai rafinate minciuni. Cine?!

*Don Barciote și „măgarul național“
Manuelo Maglanza.*

MINA și LINA.

M. Ma chère! Auzit-ai că Consistoriul din Arad a decis să ridice un edificiu nou pe seama școalei de fetețe. Was sagst dazu?

L. Nagyon szép! Très bien! Așa se vede că și domnul — wie nennt mann ihn? — Ja! di Purcariu s'a mai muțat la inimă.

M. Retăcești. El n'are prunci, deci nu e pentru școli. Mai mult: zice că damele române sunt și așa mai învățate, „emancipate“, — de cât ar trebui să fie.

L. Norocul, că mai sunt și alții în Consistor. Dass *Er* kein Pedagog ist, das ist einmal sicher!

Profețire.

„Ungari“ ai fi, însă patri-hoții Tei
Bat după chimere, nebuni de ei:
Vor ca pe Tine pe plac să Te prefacă
Intr'o „Maghiară“, cu hazafii de clacă.

Și se și adună maghiari nooi, — dar: Vai!
Ei cântă numai una: „da-i-diri-da-i!“
Mereu cuprind toate, pân'ce pe ciudate:
S'a pomeni Istók cu Chobi în — spate.

După alegeri.

Sfârșinduse alegerile, am trimis pe un ripor-
ter al nostru să interfiuzeze pe cei mai eminenți
bărbați politici din adorata noastră patrie.

Credem a face o deosebită plăcere cititorilor
nostri, dând mai la vale rapórtetele ce am primit.
Étă-le:

Rátot, la prim-ministrul Széll. L'am găsit în curte,
scărpinând un mascure frumos (saját nevéle) cum
zicea.

— Servus Kálmán, îi zic. „Servus Urzică“, îmi
răspunde. Ei, cum te simți după alegeri! „Fórte bine.
Sunt încântat indeosebii de voi Români, cari mi-ați
trimis în Dietă numai mameluci muți ca eunucii și
kossuthiști de ai veritabili. Bravo voué! Véd că înce-
peți a Vě lăpéda de ultraiști! Numai panslaviu, ei, áia-s
ai dracului. O să-mi facă zile amare“ . . . Nu-i nimic,
l'am mângăiat, și am plecat.

Budapesta, la Kossuth Franczi. Lacheul n'a voit
să mă lase înlăuntru până nu mi-am tras mânuși negre.
Zicea că-i septemâna mare, a executării atâtor mar-

tiri la . . . 1849. Pe Franczi l'am găsit tolănit pe o
sofa móle. Sorbea cafea și fuma havanna, ca regele
Edward al Angliei. Bon jour, monsieur! zic . . . „Bon
jour, bon jour, mon cher,“ îmi răspunde și-mi face
semn să șed.

Trăséiu un taburel de catifea sub mine și mă
așezai. — Îmi dai voia să te întreb ceva: cum ești
mulțumit cu alegerile? „Bene, molto bene, amico.
Românii ni-au dat un concurs care ni-a uimit. Ei, si-
reacul tata, sămînța aruncată de el a prins rădăcini
și între D. Vóstre. În Bihor mai ales și la Turda, au
comis — pardon — au săvîrșit curată vitejie. Nu-
i vorba: vlădicul Pavel și Ráczi bácsi dela Sibiu vor fi
cam supărați, dar în fine eu nu-s vinovat că Români
au ascultat mai bine de apelul meu de cât de al
lor.“ — Un lucru să-mi spuți: cum se face că la Năd-
lac a căzut Molnár ér la Giula Hentaller? „Ei, lasă
asta,“ mi-a zis și mi-a arêtat ușa . . . a crezut că-mi
bat joc de el, amintind că au căzut chiar aceia, în
favorul cărora se deranjase să mérgă a agita.

Blaș, la Dedu, poreclit Dațan. Lunganul nostru
amic tocmal se ungea pe cap cu alifie „Csillag An-
na.“ — Ce mai faci Dedule, îl întrebaiu. Se uită atunci
crunt la mine și mormăi ceva în barbă. Nu m'am
descrugiât însă, ci urmaii: Am venit să te întreb ce
impresie ți-au lăsat alegerile? — „Ce impresie? Sânge,
rușine, oróre, ticăloșie! Imbecili, mizerabili! Până și
cei din Turda, opidul veneratului presidium s'au dus
la paprikás electoral. Cum nu i-a treznit D-zeu?! . . .
Batăr că am scris așa de frumos apelul . . . Intre noi
fie vorba: seoiți áia dela Sibiu nici dacă se adună la
Cluj, fără mine nu sunt în stare să facă nimic. Ce,
nu cumva nepoții lui Barbă-Cănită au pretenția să
conducă ei nația?! . . . Ș'am scris, D- le, am scris și
articole, în care am arătat epocala însemnătate, im-
portanță și valóre a magnificului meu apel. Ce folos
însă: nici câinii nu l'au băgat în sémă. Sunt adânc
și fórte tare indignat. Am să-mi dedic d'aci încolo tot
talentul ce mi-a dat D-zeu scrierilor bisericești. Chiar
acum am să traduc pe sora S-tului Augustin; cu ma-
ma sa, vei fi citit póte, am terminat . . . Ș'acum,
laude-se Isus Cristos, mă iartă, sună campanele, merg
la misă“ . . .

Ce era să fac, am plecat și eu.

Orăștie, la avocatul Munteanu. — Ei, cum te sim-
ți după cădere, l'am întreat. „Am fost până acum
indignat pe pasiviști — îmi zise — dar de aci încolo
îi urêsc. M'au lăsat în ștîh. Ce ticăloșie, domnule, ce
ticăloșie: să cad eu, singurul activist cu program na-
țional-guvernamental-kossuthisto-poporal! Asta însă nu-
mai Mihú mi-a făcut-o și popa Moța. Până și Silvy
m'a lăsat în paș, ear Domșa mai bine nu mă proteja.“
Dar cu *Activitatea* ce vei face? „Îi schimb titlul. Vom
scóte *Pasivitatea*, ca să combat pe Mihú, care desigur,

în viitor va fi *activist*!“ . . . Bine faci, că de mai rămâi activist, cei din Orăștie și jur nici peste un veac nu se lasă de pasivitate, numai ca să nu fie cu D-ta într'un partid . . . Ce ți-e și cu invidia asta.

Brașov, la dr. Leményi. Gratulez Geni, gratulez, i-am zis; va să zică principiile tale au învins: Românii au luat parte la alegeri! „Cum nu, frate! Doar cele 78 de articole au putut convinge pe totă lumea. Numai mastodonții aceia dela Sibiu n'au vrut să înțelegă. Ia auzi, frate: pasivitate! Dar atunci cum scăpa Popa Saia din Ocna de datoriile multe? Așa însă, etă, aud că și-a cumpărat și o pălărie nouă . . . Ei, domnilor dela Sibiu! Ródele activității sunt atât de evidente, în cât zadarnic mai scóteți apeluri. Vă pu-teți — pardon!“ Și ce vei face acum, întrebai? „Voiu mai scrie câte-va serii, și cine un se va lăsa de pasivitate, își găsește beléua cu mine. Il lucrez eu, întrebă pe Mănoiu . . . Dacă nu vor să înțelégă cu vorba bună, știu eu și altfel“ . . . Mi-am luat însă tălpășița, căci mă ficsa ceva cam aspru.

Stan Urzică.

Malițiosă.

Ea: Gratulații, dle Liță!

Liță deputatul: Mare merci! Îertat va fi însă, să întreb: *deputatul* nou-ales, orî *mirelui* sună urările de bine?

Ea: Ambilor, deși ca Română nu preget a Ți-o spune în față, că pe cât de bine ai ales DTa, pe atât de reu a ales, cine Te-a ales.

Telegramă.

Brașov, 24. Octob. Femeile de pe Țara-Bârsei au ținut azi o adunare mare aici, în care au luat conclusele următoare:

1. Femeile de pe Țara-Bârsei, activiste din fire, vor rămânea activiste până la adânci bătrânețe.

2. Fem. din Ț. B. prin mijlocele, ce le stau la dispoziție, vor exopera convocarea unei conferențe naționale, în care vor cere delăturarea președei și a tuturor bătrânilor din comitet, cari s'au adăverit a fi pasiviști.

3. Fem. de pe Ț. B. vor cere înstituirea unui Comitet național din elemente vigurose, activiste.

4. Fem. din Ț. B. vor întrebuiță toate mijlocele practice și științifice pentru stărpirea pasivității din sinul poporului românesc, căci pasivitatea atrofiază corpul indivizilor și a națiunii și duce la demoralizare.

Adunarea a fost o formală demonstrație împotriva bărbaților. Mai multe oratóre pline de experiență, au constatat că prin pasivitatea decretată de bărbați, se produce demoralizație în corpul național. Căci pasivitatea tot nu se observă, și alegetorii, în lipsa candidaților lor, votéză cu străinii. Asta însemnă: că ne cheltuim forțele în folosul străinilor.

Mai mulți tineri activiști, cari erau prezenți, au făcut ovațiuni vorbitórelor și au declarat că sunt gata să intre în activitate în ori-care moment.

Au fost de față mulțime de fete, cari voiau să ia parte și ele la discuție în favorul activității. Nu li s'a dat însă cuvânt, din cauză că, în sensul legii, fetele n'au vot; nu iaă parte la nici un fel de acțiune; trebuie să fie neutrale.

Între fete e ferbere mare pentru atitudinea neutrală, ce sunt silite să observe. Tóte sunt pentru intrarea în acțiune cu program național. Pe sub mână și lucră pentru acțiune.

Séra s'au făcut demonstrații mari. Femeile au spart ferestrele mai multor pensioniști și veduvi. Pe stradă s'au năpustit asupra mai multor trecători bătrâni.

A intervenit poliția. S'au întemplat încăerări. Mai multe babe au leșniat.

S'au făcut câte-va arestări.

Tătășe.

Leontie, hamalul.

Is'a urît lui Leontie, să slujască cu luna. Ce? El îl fecior cuminte, se știe învêrți pintre oameni și de ce să stee el în slujbă josnică de surugiū, când pe ușor poate câștiga de trei ori atâta ca hamal,

I.

Și a ghicit-o. Abia a eșit pe Platz și iată, că îl și încarcără cu niște giamantane. Pe cale îl întâlnește un domn elegant.

II.

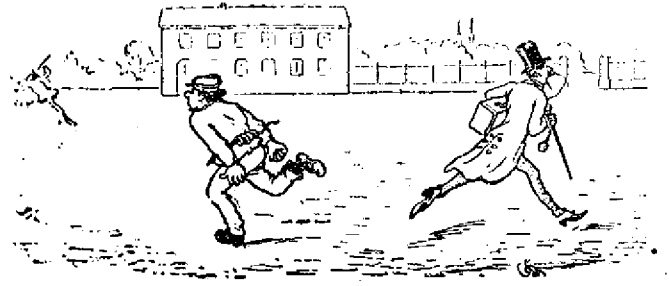
— Te-aș rugă domnule, se-mî spui: câte oare-'s?
„Bucuros“, zice Leontie.

III.

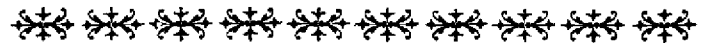

Și dă să-și caute orologiul. „Zece oare, domnule.“ — Mulțam! . . . Vai mă, da unde-i un giamantan? Uite că-l duce hoțul! După el, Leontie!

IV.

Și p'atunci pleacă și celalalt — giamantan. A avut Leontie ce să robească, că nu-i credea nime istoria asta proastă, ci ziceau, că o născodit-o număi. Dar s'a și lăsat de hamagie.

La bătăie.

Inf. Berbec: Meld'gorzam, don căpitan, m'aș duce acasă la nevastă.

Capitanul: Vină nevasta la tine.

Inf. Berbec: Nu vrea, blăstămata, că s'a ortăcit cu ficioru vecinului.

Capitanul: Ei, apoi ce lipsă-i de tine acolo . . .

Inf. Berbec: Aș batc-o bine!

Capitanul: Wa-as?! Cătanele — în timp de pace — nu-i iertat să se bată cu nime. Ab-treten!

Un juramânt.

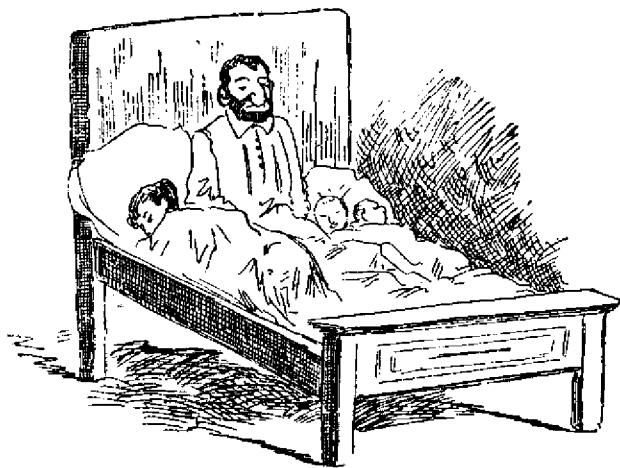
Avea Șloim nevastă și două fetițe, adecă cu a lui: 4 guri în casă. Și îi mergea reu. Ce să facă! S'a ortăcit cu niș'e „macheri“ și — destul că nu fără succes.

Dar nici jendarmii nu-'s proști. L'au prins și pe Șloim și l'au luat la întrebare:

— Unde-ai fost Șloime, azi noapte pe la 4 oare, când s'a săvârșit furtul arătat?

— Acas, dhomnule. *Jor pe sfântul Talmud*, că azi noapte între una și două m'am culcat în patul meu.

Iacă cum o înțelesese el.

Treanca și Fleanca

T Bună ziua dragă. Da spune-mi învitată ești la „Convenirea socială“ aranjată de tinerimea din Arad.

F. Învitată, însă nu mă duc. Am fost odată și mi-a fost destul pentru totdeauna.

T. Cum? Ce ai pățit?

F. D'apoi te cuprinde risul, când vezi pe unii, cum își dau „aier“ a fi aristocrați. Unele domnișoare se vede, că țin a fi mai „nobel“ dacă vorbesc tot ungurește. Apoi se formează clice, cari par a nu lua cunoștință, că și alții sunt în sală.

T. Dacă-î așa, bine faci, cel puțin până se mai schimbă stările.

Dascăl Fridolin.

Har Domnului, că au pornit și colegii dela școlile confesionale pe calea cea bună. Aud adecă că la alegerile trecute mulți dintre ei au umblat după merite patriotice, nu numai votând, dar și corteșind din resputeri pentru candidații guvernamentali.

Cel mai harnic dintre ei a fost colegul Vancu din Șega. În 2. Octomvre ziua întregă tot mereu s'a căruțat, umblând după alegătorii români, ca să voteze pe statificătorul școalelor confesionale Salacz.

Mai pe urmă s'a împintinat să aducă pe un greu bolnav la urnă, însă până a umblat el p'acolo, s'a încheiat alegerea și a ramas și bolnavul, dar și el sigur dela vot.

Se turmentase groaznic sermanul, că ce o să zică acuma patronii sei, și cât de cât era să ia de gât pe președintele alegerii, ca să-l silească a lua ulterior și votul lui pentru Salacz la, protocol.

Vorba însă, că *nu-i pagubă fără dobândă*. Azi colegul Vancu e serbătorit în Arad și provință, ca singurul învățător român din centrul diecesii, care — afirmative — ține la programul național.

O să ajungă azi mâne și în comitetul național. Halal de atari naționaliști. Atunci mai de treabă om î-s eă, care lăpedându-me de neam, și pânea de toate zilele dela guvern o cer și nu dela neamul părăsit . . .

Țăranul și automobilul.

— Anecdotală. —

Un țăran de pe la noi,
Om avut, cu patru boi
Și cu casă și cu masă,
Și cu vaci de muls — vr'o 6;
Bani avea — avea de toate,
Dar una n'avea, nepoate:
N'avea nici un biet bălat,
Și asta l'a supărat
Că-i zicea întregul sat:
— „Cui amar stringi avuții
Dacă n'ai de loc copii?“
Amărit și năcăjit
Odată s'a socotit
Să dea o raită prin țară
Să mai scape de ocară
Și să vază ce-i prin lume,
C'auzi-se d'o minune:
Ci-că-ar fi o trăsură
Ce fuge pe drum singură.

Când ajunge la Arad
Vede popor adunat
La „Victoria“ prin curte.
Merge și el să se uite.
— „Ce căruță-i asta oare?“
Să întreabă cu mirare.
„Nici cu cai, hamuri, nici frâne . . .
Oare, Doamne, cum s'o mâne? . . .“
De-odată-o larmă mare
De care omul tresare
Și căruța o lea pe poartă
De crezi că dracul o poartă.

Omul meu acas'pornește
Și nevestei povestește:
— „Am văzut eu o minune
Din Paris venită — anume.
Dacă singur n'o vedeam
Prin Arad, eu când umblam,
Zeu, nimărul nu-i credeam! —
Auzi tu, auzi, Măriuță
Să vezi tu așa căruță
Zeu, îți jur pe Dzeu
Că fugia ca și un smeu!
Fără cai și fără foc, . . .
Remâni înlemnit, pe loc! . . .
Cine, dracul l'a făcut,
C'ășa ceva n'am văzut!“
— Ei, dar bine, cu îl chiamă
Are nume?

— Abună samă.

Am întrebat d'un copil
Și mi-a spus că-i „**Tocombil**“
Ear un bătrân iscusit
Mi-a spus că-i „**Motocosit**“.
Alt nume nu i-am găsit.

V. Fuste.

Din Roma mică.

Am fost la Blaj! . . .

Vă spuți drept că-mi era rușine și de Fergeteu, care-i cu mult mai prost decât mine, și el fusese deja în Blaj, — numai că nu călcasem încă pe pământul de unde ne izvoresc izvoarele intelectuale.

Că de-aș fi neunit de așa ruginiți dela Sibiiu, haida-de, — dar sunt unit get-beget, de nu m'o 'ntrece, poate emeriul nostru conducător național Ilie Dătanu.

Știți cum m'am hotărit să merg la Blaj?

În vara ce-a trecut, a fost pe la noi, în voiaj, d-nu Dr. Dălan. Ne cunoșteam de demult. Sunt unul dintre admiratorii lui sinceri.

Cunoașteți de sigur pe d-nu Dălanu! Vai ce om! - Cunoșc partea cea mai mare a inteligenței noastre românești, că sunt și eă dintre fruntașii cărturării uniți, dar vă spuți drept, că așa o figură impozantă nu avem în sinul neamului nostru.

Ce cap frumos are domnu Doctor! Cine ca dînsul are așa o frunte lată de savant, sub care lucesc plini de vioiciune doi ochi frumoși, ce-ți

vorbec de o mare energie. Și ce barbă frumoasă are, ah, barba! — de s'ar putea fuduli cu ea ori-care patriarh neunit. Și acest cap împodobeste o faptură chipoasă, înaltă, sveltă, mlădioasă. — De i-ar ajuta Dumnezeu să ajungă vlădică, — știu că am avea o podoabă de stăpân în Sion.

Vaî, și ce frumos vorbește! Glasul lui sonor, cu motive nasale, și cuvîntul lui vioi și energic te electrizează!

Mi-aduc aminte că nevasta mea astă-vară nu mai știa de sine, își perduse capul, zilele cât a stat d-nu Doctor la noi. Se amoretzase de dumnealui — grozăvenie! Da n'are gust rău drăguța. Încăi s'a amoretzat d'un bărbat coala, — mândreț! — Uite, parc'o ved pe nevastă-mea: era așa de plină de sfială și stetea tot cu capul plecat când îi vorbea d-nu Doctor. Nici odată nu i-a privit în ochi. Nu că doară ar fi așa de rușinoasă, că-i tare dezghețată și kutyase drăguța, — numai vezi, că-i și prea înalt d-nu Doctor, ș'apoi cum vă spuneam, era amoretzată foc de dumnealui. Da nu eram gelos de fel! Că știu cât de credincioasă 'mă este nevasta. Nu m'ar înșela, mai bine moare. Ș'apoi cunosc bine și pe d-nu Doctor: Nu se găsește pe pământ un al doilea om puritan și cu frica lui Dzeu ca Dnealui. . . .

Ce-i drept, odată când m'am întors dela fin am găsit-o aproape de dl Doctor. Da să nu credeți cine știe ce. Vaî de mine! ar fi păcat! În ziua aceea, mi-aduc aminte, era tare supărată sărmana nevasta mea, și d-nu Doctor o mângăia atunci. Că-i tare cu durere de inimă d-nu Doctor pentru cel supărați și năcăjiți.

Mamei însă nu-i plăcea de el de fel! Nici nu-i mirare: mama, femei din vremile vechi, nu-i în stare să aprecieze p'un om modern ca d-nu Doctor.

— Vaî de mine, zicea mama, gândești că-i ras pă cap. . . .

Știți că d-nu Doctor îi cam chel de gândurile alea multe, și restul capului îi e tuns nr. 1., ca la toți preoții moderni.

Apoi mamei nu-i plăcea că n'avea plete.

— Ce popă-i ala, dacă se rade pă cap? Dacă-i popă, apoi să aibă plete, ca popii.

Nu-i mirare, căci mama, femei bătrână, nu stă în curent cu progresul lumii și al Blajului.

Dânsa-i obișnuită să vază popi din vremile de demult, cu părul chică, cum azi numai ruginiții aia de neuniți mai poartă.

Nu-i plăcea mamei nici făptura înaltă și sveltă a d-nului Doctor.

— Nu-l vezi că-i cât un par de păsulă — continua maica. Par'-că-i o cîuhă de spăriat pasările din grâu. Apoi n'ai auzit, dragu maichii — zicea dânsa — cum îi pocnesc catarigile alea de picioare, ca la capre. . . .

Cum vedeți, era fare cătrănită maica împotriva domnului Doctor. Că-i femei rămasă îndărăt maica, nu-i mirare. Ș'apoi ea credea cu mintea ei, că d-nu Doctor vrea să se facă popă la noi în sat.

— Nu m'oi duce la beserică de vine palița asta popă la noi, — 'mă spunea maica năcăjită — cât oi trăi.

N'are gust estetic mamă-mea, și pace! Căci iacăta nevastă-mea, care a fost un an în internatul din Blaj, s'a amoretzat de d-nu Doctor la moment. Nu-i vorba, că nevasta mea și are gust, — aia stă odată. Că mă place pe nime, lucru mare!

Tot timpul, cât a stat la noi, zile neuitate, — d-nu Doctor n'a slăbit întru a mă înfiera, cu darul său oratoric, pentru păcatul neiertat, că n'am fost nici odată la Blaj.

— Lasă că are însemnătate istorică pentru noi Români, dar nu uita că Blajul este izvorul intelectualității românești, și mai presus de toate este leagănul papistășismului greco-catolic-român, — este pentru noi o Romă-mică, — zicea d-nu Dr. Dăianu.

Ei, când am auzit eu cuvintele astea grozave prin graul de proroc al d-lui Doctor, m'a cuprins așa un sentiment de pocăință, de la moment am făcut făgăduință tare că m'oi duce, cum m'oi aduna trifoilul din Dealu-Gol.

Așa s'a și întemplat.

Mi-am luat pantalonii ce-i făcusem dintr'o reverendă a tatii, fie iertat; mi-am pus un guler de ala gr.-catolic, o vestă de se ncheie oblu sus la gât și un salonrok de a frate-meu de la Cluj, — eram în țivil-canonice după regulamentul mare-lui Vancea. Apoi am împrumutat o pereche de desagi roșii, țăsătură națională, dela Virona Satiinii, că nevastă-mea avea numai unii vechi, și după-

ce mî-a pus nevasta merinde: două pâni și un merindar de brînză de a cu strepezî, că așa-mî place mie, — am plecat la stație.

M'am dus numai singur, deși d-nu Doctor mă rugă să duc și pe nevastă-mea. Da m'am gândit: cum e sentimentală, numa s'o amoresa de vr'un clarissim de ăi frumoși din Blaj și mî-o face rușine, sau poate să mă pomenesesc fără ea la 'ntôrcere.

Am sosit cam pela prînz în Blaj

Vă spun, am rămas frapat de frumuseța lui. Curățenia aia, — n'o găsesci nici în Beclu. Aci nu-î nici tramvaiul ăla infam din Cluj, care numai zgomot și murdărie face. E o liniște în oraș, o sacră liniște greco-catolică, care m'a umplut de evlavie.

Să mă iertați, dacă nu mă simt destul de capabil a vă descrie leagănul papistășismului greco-catolic-român, — pentru asta, mărturisesc, trebuie alt condei. Mi se pare că d-nu Dr. Dăianu se ocupă — și cu astă lucrare monumentală.

Am umblat câte-va cîsurî cu desagiî în spî-nare prin oraș, admirînd monumentele lui, ca G. Vătășulă la Paris, — apoi m'am dus pe Cîmpul-Libertății.

Așa-mî făcusem planul, să petrec noaptea pe Cîmpul-Libertății, din considerații de economie, și pentru ca să adun de acolo puțin sentiment național. Am mâncat o jumătate de pâne cu brînză și m'am culcat. Noaptea am visat că mă găsiam la adunarea din 48. Ear dimineața când m'am deșteptat, pe cîmpul întins o mulțime de teologi d'ăi nostri, sub paza prefectului, culegeau și mâncau macriș. Mi-au spus că se fac mai deșteptî și mai naționaliști de el. Iată de ce, teologii nostri, sunt mai învățați și mai deșteptî decât cei greco-orientali.

Primul sentiment care a 'nceput să mă muncească după noaptea petrecută pe Cîmpul-Libertății, a fost al unui gutural strașnic. I-aș putea spune „Catar național“, pe care l-am purtat vreme lungă.

De aci m'am dus oblu la locuința d-lui Dr. Dăianu. Era într'o odaie mare cu multe mese, pe care zăceau în neorînduială cărți și manuscrise. D-nu Dr. scria, ear în jurul lui căți-va clarissimi cu pantece violet, steteau în picioare și 'l priviau

cu admirație. În odaie era o liniște ca 'n capu lui Broju. Eū am rămas mut, ca un canonic.

D. Doctor m'a primit foarte oficios, și m'a potit pe un divan de piele negră. Fain divan, numai eū mereu lunecam de pe el. Apoi a scris măi departe D-l. Doctor.

Dumnealui muncește la o lucrare epocală: Prelucră cărțile bisericești într'o limbă româ-nescă, care va trebui să se impună în curînd ca limbă literară. Nu-î nici limba poporală apărută de Chendi, nici cea usuală a lui Zamfirescu, ci o atreia, care de sigur va împăca și va uni pe Zamfirescu cu Chendi, de cumva nu-s și ei greco-orientali. Căci atunci mă rămășesc că se vor apuca, din pizmă, să critice limba lui Dăianu, pe care n'o s'o pricepă, căci n'au destală cultură pentru asta.

Limba asta, care s'a introdus deja în biserica noastră unită, și care e măi acomodată ca cea de pân'aci priceperii poporului, — se numeste „limbă greco-catolică“, spre cluda neuniților.

Ear D-nu Doctor și-va asigura recunoștința neamului și nemurirea, în cînda dușmanilor săi, carî îl pizumesc pentru-că nu l pricep. Eū susțin, că D-nu Doctor s'a născut prea de vreme cu 100 de ani. Generația de azi e proastă dom'le, — nu-l pricepe.

M'am gândit la mama: să aibă ea cultura mea, cât de mult ar stimă pe d-nu Doctor.

La rugarea mea călduroasă, am fost fericit, să-mî pue d-nu Doctor la dispoziție câteva fragmente din textele prelucrate de Dumnealui.

Le puî la dispoziția cetitorilor foii acesteia să învețe și ei ceva.

Greco-orientaliî vor rîde de sigur de ele! Așa rîd cei ce nu au destulă cultură, să priceapă. Invidia dom'le, invidia rîde din voi, neuniților!

Împresii din Blaj? N'am nici o impresie, căci eū cât am stat în el, n'am eșit dela d-nu Doctor. L'am admirat pe dumnealui. Fapt e că în atmosfera aia de savant, m'am făcut colosal de deștept. Nevasta nici nu mă mai poate pricepe. Colosal e de proastă pe lângă mine. Am să mă despart de ea și mă fac țelib.

Dar eată textele prelucrate de domnul Dăianu, care se cîntă deja în biserica din Blaj:

Josif cel cu bună fiziognomie, de pe arbore destituind purissimul tău fizic, cu stofă pură în-pachetându-l și cu alifii în morm nt nou astrucându-l l-a  depositat; ci a treia zi al  nviat Domine, d nd cado  lumei mare  ndura iune.

*

Toată respira iunea și toată creatura pre tine te glorifică Domine, că prin crucifix moartea al deteriorat, ca să demonstrezi vulgurilor  nvierea ta din mort , ca un amoretat de oameni.

*

Propagarea  nvierii celei splendide, percep nd-o dela angel domesticele Domnului, și desconsiderând lamenta iunile antecesorilor, apostolilor a  perorat cu fudulie: Devastatu-s'a moartea, sculatu-s'a Crist, don nd lumei mare îndurare.

*

Salvează Doamne plebea ta, și binecuvint z , ereditatea ta, victorie Majestății Sale  mperatorului nostru contra  namicului donează, și cu crucifixul tău vigileaz  pe vulgul tău.

*

Soar leii tale celei de mister, astăzi natul lui Dumnezeu participante m  accepteaz , că nu voi trada misterul tău inamicilor tăi, nici te voi sórta ca Juda, ci ca furul fasion nd exclam către tine: memorează-m  Domine întru domina iunea ta.

*

Piatra fiind sigilată de ovrei, și militarii vigilan  purissimul tău fizic, înviat-al a treia zi Salvatorule, don nd lumei vieat ; din cauza aceasta for ele celestine exclamă către tine donatorule de vieat : Glorie  nvierii Tale Crist, glorie domina iunii Tale, glorie vigila iunii tale.

*

Morm ntul tău salvatorule militarii vigilan du-l, a  repausat de splendoarea angelului ce a apărut, carele a avizat muerilor  nvierea.

*

Ferici i sunt cei persecuta i pentru veritate, căci acela poșed domina iunea celestin .

*

 ndura iunea păcei, sacrificiul laudei.

*

Pre astronomul, pre secretarul Domnului, pe consilierul erudit, cel din Chesaria Capadochiei, pe Basiliu cel mare cu to ii să-l venerăm.

*

Pocalul salvării voi accipia și numele Domnului voi cita.

*

Isaia dansează, vergura a poședat în abdomen și a produs fi  pe Emanuil, Orientul este numele lui, pe carele glorific ndu-l, pe vergur  o felicităm.

*

Sanctilor martiri cari v'a i resignat și v'a i încoronat, peti iona i Domnului pentru salvarea spiritelor noastre.

*

Domine! domine! specteaz  din celi  și controlează și vizitează vinia aceasta, care a plantat-o dextera ta.

*

 n prezent si 'n eternitate și 'n seclii seclilor.

*

 ndurarea păcii, sacrificiul laudei.

*

C ntare de victorie c nt nd, exclam nd, voce  n l t nd și vocifer nd.

*

„Robul lui Dumnezeu“ s'a înlocuit cu sonorul, „serbul lui Dumnezeu.“

*

Părintele nostru carele domiciliem i în ceruri, sanctifice-se numele tău, vie  mperiul tău, execute-se  nten iunea ta, precum în ceruri, idem pe globul terestru; p nea noastră cea cuotidian  asignează-ne-o nouă azi, și ne pardoneaz  noauă delictule noastre, precum le pardon m și noi deliquen ilor nostri, și nu ne du pre noi în tenta iune, ci ne salvează de cel perfid. Că al tău este  mperiul, forța și gloria

T t ișe.

POPA ȚANȚOȘ.

Vezi asta-î politică. M'a costat trei predici învățate d'a rostul din cartea lui Z. Boiū și Aradul e la picioarele mele. În predica din urmă am folosit de vr'o zece ori cuvântul „candid“ și n'am observat că ar fi făcut impresie rea, e aproape sigur deci, că nici dacă o să rostesc cuvântul întreg: „candidez“, și *adecă la protopopiă*, — nu o să se dea afară din biserică. *Iar de m'or alege, nu numai 86 Coroane, ci mai de trei-ori atâta am să rău dela Pecicanî, pentru asistare la examene.*

Enciclopedia „Astreî“ din Sibiiū

(fără ordine alfabetică.)

Programul: Un volumaș elegant, dar cu un singur cusur: lipsa totală a anunțului Băilor Herculanee (seson 1. Mai) și a reclamei enciclopediste.

Biroul permanent: Un salon al „Impăratului“ — străbunilor nostri, în care vindeau bilete vrednice strănepoți ai „Divului“.

Seara de cunoștințe: O întrunire de necu-

noscuți — pentru vremuri. Toastare foarte discretă. Fripturi calde, dispoziții reci.

Ședința I. — prelegere instructivă predată la banca comitetului central de cătră profesori naționali eminenți, tineri și cărunți.

Ședința II. — Examenul băncii comitetului. Tinerul Ilariū își perde gradul, alții rees cu — ilustritate.

Prânz comun — termin fals. Are să fie și a și fost „prânz elegant“.

Ședință literară — apariție rară predată de un eminent tiner ce se numește Sectil, deși nu-î deloc sēc — stilist.

Convenire socială — Concert militar și un fel de loterie de clasă — aristocrată. *Nimeritorul* principal să poate face *nemuritor* la cei trași pe sfoară de noroc.

Banchet — maioneză de pește cu muzică țigănească. Vorbiri după „Dienstreglement“ și „Vorschrift“.

Petrecere poporală — un galimatias cu zurgălaie, care din cauză că s'a debitat pe locul de patinat, a dus pe mulți străini pe ghiață.

Premierea costumelor — o concurență de frumuseți naționale ascunse în broderii nemțești. Moto premiaților? „original ca original, da să-mi placă fata!“ (Din operele lui Stan Răcan).

Concertul — o baie de aburi, care a vindecat prin fermecătoare glasuri și cele mai rezstanțiere reumatisme.

Excursiune în România — un act de splendidă răsbunare a fraților de dincolo pentru potențatul mod de prietenescă primire a Sibiienilor.

O clipă de resuflare națională!

Tisza Kálmán și Dr. Rațiu.

Aflăm din isvor sigur că „generalul“ Tisza, s'a decis și el a intra-de silă — *in pasivitate!*

Neorientat în misteriiile pasivității, căci pân'acum tot *activ* era, „generalul“ s'a adresat către **papa** cel cu „non possumus“ al Românilor, către *adenc pasivitatul* Dr. Rațiu, întrebându'l, ce ar avea el de tăcut ca pasivist.

— Zici în continuu: *Pass! și nu faci alta nimic.*

— Ei bine, dar cel puțin să reorganizez partidul doară mi-va fi ertat!

— *Nimic n'at să miști*, altcum ai eșit din pasivitate. Simplu numai cuvântul *Pass!* îl poți rosti, ori te esconunicăm!

— Bine, dar *Pass* ziceți voi, eū ca maghiar neaș o să zic un „**Czú-pász!**“

Dru-icus.

Tipograf-proroc.

Sever Bocu, de dragul unui mandat dietal metamorfosat de azi pe mâne în „Bokú Szevér“, își comandase bilete de vizită

*BOKÚ,
képviseletjelölt.*

ca la bătrînețe să arate la nepoți câte una, punându-i în respect de cinstea, ce l'a ajuns pe el în al 27-lea an al vârstei sale.

Alegerea trecu și pe Bocu al nostru nu 'l aleșeră, ci numai cu biletele de vizite **să aleasă**, însă și cu acelea va!, cum!

Hăbăucul de tipograf a tipărit din greșală

*BUKÓ
képviseletjelölt.*

Și să mai zici, că între tipografi nu sunt proroci!

A apărut de sub tipar:

Enigmele politiceї naționale.

101 de ghicituri din viața noastră politică mai recentă, încă nedeslegate de nimenea.

Societatea: „la masa cu bere“ — în Arad.

Sub acest titlu infocații nostri junți naționaliști au înființat o societate, despre care raportorul nostru ne serie următoarele:

Ne făcând noi, vre-o câțiva candidați de mari speranțe și de însurătoare, parte nici dintr'un fel de club ori partidă ori clică, de cari în orașul nostru sunt foarte multe, și mai cu sémă între Români, cu șaia de azi am pus basă unei noue societăți, sub titlul de sus. Scopul acestei societăți este înfrățirea și consolidarea în butea cu berea, tuturor Românilor și cu deosebire a tinerilor cari n'au drept de vot în alte fracțiuni sociale.

Întrunirile se țin, când permite buzunarul, séra la 7 ore. Raportor se alege Piperuș Petru. Membrii fuudatori sunt: Mia Fărmustată, Petrea Gârbovicescú, Văsălică Lăudáros, Mitrea Pionirul, Piperuș Petru, Dori Roșcovan și Anrică Slăbănog. — Cele multe și bune înainte.

Piperuș Petru.

N. R.

Pe Maglaș se-l faceți membru gratuit.

Avis.

Rugăm pe acei onorați abonenți ai foii noastre, cari sunt în restanță cu abonamentul pe semestrul al II-lea, să binevoiasca a'l achita grabnic.

Administrația

„GUREI SATULUI.“

Rectificare.

Primind o intimpinare referitoare la cazul cu cei 60 cr. ce s'ar fi dat preotului Bârsan, ca taxă pentru înmormentarea regretatului general român Bihoiu, cas, care a fost satirizat în Nr. 17 al acestei reviste, grăbim a rectifica, constatând că n'am fost precis informați, deoarece ulterior am aflat, că numitului preot i-s'a dat 2 fl. din cei 9 fl. destinați pentru cei 2 preoți funebrași.

În urma acestora trimitem preanonratei familiei a regretatului general Bihoiu asigurarea profundei noastre stime și regretele noastre, că pe-un moment a fost dureros atinsă prin notița noastră, suferind pentru vina altuia.

Redacția „G. Sat.“

**Banca generală de asigurare
mutuală**

„TRANSILVANIA“

ÎN SIBIIU.

Asigurează pe lângă cele mai favorabile condițiuni:

1. în contra primejdiei de foc și de exploziuni; clădiri de ori-ce fel, mărfuri, produse de câmp, mobile ș. a.;

2. pe viața omului în toate combinațiunile, precum: asigurări de capitaluri în cazul morții și pentru terminuri fixate, de zestre și de rente.

Deslușiri se dau, și oferte de asigurări se primesc din comitatele: *Arad, Bichiș, Bihor, Ciărnăd, Caraș-Severin, Timiș și Torontal.*

Agentura principală din Arad.

Strada Széchenyi Nr. 1. (casa dlui avocat Dr. Virgil Bogdan etagiul II) precum și prin agenturile cercuale și speciale.

„MUREȘANUL“

instituit de credit și economii, societate pe acții în

MARIA-RADNA.

Fundat și deschis în 15 Noiembrie 1897.

Capital social cor. 80.000, în 400 acții de cor. 200.

Acoardă: credite personale pe cambii; credite pe cambii cu acoperire ipotecară; credite pe obligațiuni cu cavenți până la C. 100; și împrumuturi pe amanete și efecte publice.

Primește: depunerii de bani spre fructificare, după cari institutul plătește contribuția erarială; ear' deponenții primesc după banii depuși până la 2000 5°/_o de la 2000 în sus 6°/_o interese.

Direcțiunea.

PROSPECT.

„Tabelele de părete“ ilustrate cu icoane, în 2 colori. așa că pe fiecare Tabelă „nou sunet“ adevă litera nedesvoltată și neînvățată, este desemnată cu roșu, întocmite de subscrisul, au apărut în a III-a ediție.

„Seria întrăgă 18 Tabele împreună cu „Metodul de procedere“ costă: 8 Coróne. Pentru orientare On. Public și a On. colegi învățători, constatez, că aceste „Tabele“ sunt recomandate de Ven. Consistoriu diu Arad, pentru scoalele populare din diecesă, și apretiate de On. „Academia Română“, prin următoarea scrisoare, ce lasă să urmeze:

„Academia Română.“

Bucuresei 1897. Februarie 26.

Nr. 8586.

Domnule!

Academia Română a primit cu deosebită plăcere exemplarele din a doua edițiune a „Tabelelor pentru școalele populare“ întocmite de Domnia Voastră. Lucrarea ce ați făcut este vrednică de toată lauda. Ea corespunde unei necesități reale și va aduce mari foloase.

Vă exprimăm deci în numele Academiei mulțămirea sa pentru trimiterea seriei complete a acelor „Tabele“ pentru biblioteca sa și Vă rugăm să primiți încredințarea distinsei noastre considerațiuni. — (Subscriși) Președintele . . . și Secretariul General.

No. Seria tuturor scrierilor mele.

1. Micul Abcedar 18 tabele de părete	8 Coróne.	12. Istoria naturală' ediția VI. 40 fil.
2. " " P. I. ediția IX. p. I. an	. . . 40 fil.	13. Geografia P. I. ediția IV. (cl. III și IV.)	. . . 40 "
3. " " P. II. V. p. II.	. . . 40 "	14. Istoria Ungariei, II. (cl. IV. și V.)	. . . 40 "
4. " " Legendar P. III. V. p. III. și IV. an	60 "	15. " " Universală, (clasa VI.)	. . . 40 "
5. Exerciții intuitive ediția III. p. învățători	. . . 60 "	16. Abcedar german român	. . . 40 "
6. Metodul de procedere, la Abcedar p. inv.	. . . 40 "	17. Istoria R-lor	. . . 60 "
7. Limba română (gramatică)	. . . 60 "	18. Micul gratulant	. . . 60 "
8. Economia, ediția VI. (clasa IV., V., VI.)	. . . 40 "	19. Cântările Vitelemului	. . . 20 "
9. Socóta, P. I. ediția IV.	. . . 40 "	20. Învățătura despre banii noi	. . . 04 "
10. " " P. II. " II.	. . . 40 "		
11. Tabelele, măsurile și banii, ediția III.	. . . 12 "		

Tipova (B. Lippa)

Ioan Tuducescu.